

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ
ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΑΝ ΟΙ ΓΑΣΚΩΝΟΙ

Μιά φορά κι 'έναν καιρό δύο Γασκάνοι ξεκίνησαν απ' τὸ χωριό τους γιὰ νὰ πάνε κάποιο τόμα, σὲ μιὰ μακρινὴ ἔκκλησιά. Στὸ δρόμο πού πήγαιναν ἀντάμασαν κάποιο Νορμανδὸ πού ταξίδευε γιὰ τὸ ἴδιο μέρος, κι' ἔβαλαν σ' ἕνα σακκοῦλι κι' οἱ τρεῖς μαζί τὰ τροφιμά τους. Ὑστερα δμως ἀπὸ δύο μέρες δὲν τοὺς εἶχε ἀπομείνει στὸ σακοῦλι παρά λίγο ἀλεύρι καὶ βούτυρο μετ' ὁποῖο ἔκαναν ἕνα μικρὸ γλύκισμα.

— Πρέπει καθένας μας νὰ πάρη τὸ μεριδί του ἀπὸ αὐτό, εἶπε ὁ ἕνας Γασκάνος, ἀλλ' ἔπειδὴ, ἂν τὸ κόψουμε σὲ τρία κομμάτια, δὲν θὰ πάrouμε σχεδὸν τίποτα, ἔγωγ τὴ γνώμη πὼς πρέπει νὰ τὸ φάη ἕνας ἀπὸ μᾶς ἀκέρηο. Ἄς ξαπλωθούμε λοιπὸν ἀπὸψε κι' οἱ τρεῖς μας, ἄς κοιμηθοῦμε, κι' ὁποῖος δὴ τὸ πειὸ παράξενο δ' νεῖρο στὸν ὕπνο του αὐτὸς θὰ φάη τὸ γλύκισμα. Αὐτὴ τὴν πρόταση τὴ δέχτηκαν κι' οἱ ἄλλοι δύο σύντροφοί του καὶ ξάπλωσαν νὰ κοιμηθοῦν. Οἱ δύο Γασκάνοι ἦταν τόσο πολὺ κουρασμένοι πὸ ἀμέσως ἀποκοιμήθηκαν. Τότε ὁ Νορμανδὸς πού δὲν μπορούσε νὰ κλείσῃ τὰ μάτια του ἀπ' τὴν πείνα, σηκώθηκε ἀνάλαφρα, ἔφαγε τὸ γλύκισμα καὶ ξανάπεσε νὰ κοιμηθῇ.

Τὸ πρωὶ πὸ ζύπνησαν ὁ ἕνας Γασκάνος φώναξε στοὺς δύο συντρόφους του

— Φίλοι μου, τοὺς λέει, ἀκοῦστε τ' ὄνειρό μου. Εἶδα λοιπὸν πὼς μετ' ἡγαίνανε δύο διαβόλοι στὴν κόλασι, καὶ πὼς μετ' κρέμασαν πάνω ἀπὸ μιὰ φοβερὴ ἄβυσσο, ὅπου βαστιζόντουσαν οἱ κολασμένοι!

— Κι' ἐγὼ, τὸν διέκοψε ὁ ἄλλος Γασκάνος, ὄνειρέυτηκα πὼς οἱ Ἀρχάγγελοι Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ μετ' ἰσώσαν στὸν ἄερα, πάνω στὰ φτερά τους, ἀνοῖξαν τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου καὶ μ' ἔφεραν ἔμπρός στο ἔθρονό τοῦ Θεοῦ!

Ὁ Νορμανδὸς δὲν μιλούσε.

— Ἐλα, τοῦ εἶπαν τότε οἱ Γασκάνοι, πὼς μας καὶ σὺ τ' ὄνειρό σου.

— Τ' ὄνειρό μου; ἀποκρίθηκε αὐτὸς. Εἶνε ἀλήθεια πολὺ νόστιμο κι' ἄμα σὰς τὸ πῶθὰ γελάσετε μετ' τὴν καρδιά σας. Εἶδα λοιπὸν πὼς ὁ ἕνας σας πήγε στὸν Παράδεισο, ὁ ἄλλος στὴν Κόλασι καὶ νόμισα πὼς εἶχατε φύγει γιὰ πάντα ἀπ' τὸν κόσμο αὐτό. Τότε σηκώθηκα κι' ἐγὼ κι' ἔφαγα ἄλο τὸ γλύκισμα!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ
Η ΜΑΚΡΥΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

Νέφη πού τοξιδιόυτε πάντοτε στὸν αἰθέρα φέρτε με στὴν πατρίδα μου μονάχα γιὰ μιὰ μέρα

Νὰ τὴν ἴδω ἀπὸ ψηλά καὶ νὰ τὴν χαιρετήσω νὰ δῶ νὰ γαλανὰ νερά

καὶ ἄς γυρίσω πίσω

Νέφη πού φέρετε χαρὰ πότε μετ' ὄνα καὶ ἄλλοτε μετ' ἡ βροχῇ, πηγαίνετε με πέρα

Μὰ τοῦτο εἶν' ἀδύνατο τὸ νοιώθω, σύνεφά μου, καὶ κάθουμι περιλυπὸς καὶ κλαίει ἡ καρδιά μου!...

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΤΣΩΝ

Ἡ κάλτσες πού φοροῦσαν τὸν παλῶ καλὸ καιρό, δὲν ἦταν ὁμοίως μετ' αὐτὲς πού φοροῦμε τώρα. Ἦσαν καυωμένες ἀπὸ ὕαγμα, πού τὸ ἔκοβαν στὸ σῆμα τοῦ ποδιοῦ καὶ τὸ ἔνωσαν μετ' ἄραφές! Ἡ πρώτη πλεκτὴ κάλτσα φορέθηκαν κατὰ τὸ 1500, ὅταν βασιλεῦσε στὴ Γαλλία ὁ Φαργίσκος Α'. Ὁ γυῖος του, Ἐρρίκος Β', ἦταν ὁ πρῶτος ἀνθρώπος στὸν κόσμο, πού φόρεσε μεαζωτιὲς κάλτσες.

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟΤΑΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ

Βλέπετε αὐτὴ τὴ βεντάγια μετ' τὴν κυρία ἐπάνω; Βλέπετε καὶ τὴν ἄλλη ἀπὸ κάτω, τὴν ἀνεστραμμένη μετ' τὲς μουντζούρες της; Λοιπὸν ἂν αὐτὴ τὴ δεῦτερη βεντάγια τὴν κόψετε γύρω καὶ τὴ διπλώσετε καταλλήλως, ὁπως τοακίζουιν δηλαδὴ ἡ βεντάγιας καὶ εἰς ὅσα τοακίματα σημεῖονται μετ' μικρὲς κοκίδες στὴν ἐπάνω, θ' ἀποτελεσθῇ ἀπὸ τὲς διπλωμένες μουντζούρες ἡ παραπάνω φιγούρα. Θὰ τὰ καταφέρετε; Γιὰ νὰ δοῦμε.

Ἐννοεῖται πὼς ὅλες αὐτὲς οἱ κάλτσες ἦταν πλεγμένες μετ' τὸ χέρι. Ὅσο γιὰ τὸν ἐφευρέτη τῆς καλτσουιανῆς, αὐτὸς ἔχει μείνει ἀγνοστος, καὶ οὔτε ξέρουμε πὼς καὶ πότε ἔζησε. Οἱ Γάλλοι ἰσχυρίζονται πὼς ἦταν συμπατριώτης τους, καὶ πὼς θέλησε νὰ προσφέρει στὸν βασιλεῖα Λουδοβίκο ΙΑ', ἕνα ξεχωρὰ κάλτσες πλεγμένες μετ' τὴ μηχανὴ του. Μὰ οἱ ἄλλοι καλτσάδες, ἐπειδὴ τρῶνταν τὸν συναγωνισμὸ πού θὰ προκαλοῦσε αὐτὴ ἡ ἐφευρέσει, δωροδόκησαν τὸν καταφεύχτη τοῦ βασιλεῖα, αὐτὸς ἐτραβῆξε μερικὸς πόντους ἀπ' τὲς κάλτσες κι' εἶσι, ὅταν ὁ Λουδοβίκος ἐπέτειρησε νὰ τὲς φέρσῃ, ἀνίσταν ὡς κατὰ τὴν Φυσικὰ ὁ βασιλεῖα; οὔτε ἔπειτα νὰ ἰδῇ μπροστά του τὸν ἐφευρέτη κι' ἐκείνος ὁ δυστυχῆς ἀπελιπομένος κατέφυγε στὴν Ἀγγλία, ὅπου βρήκε χρήματα καὶ ἴδρωσε τὸ πρῶτο ἐργαστάσιο γιὰ μηχανοποιήτιες κάλτσες. Ἡ βιομηχανία αὐτὴ δὲν ἀργῆσε νὰ ἀναπτυχθῇ καὶ οἱ Ἀγγλοὶ κέρδιζαν τόσα πολλά, πού ἀπαγόρευαν τὴν ἐξαγωγή τῶν καλτσουιανῶν, ἐπὶ ποιῆ θανάτου.

Ὅσοσο παρ' ὄλη τὴ δρακόντια αὐτὴ ἀπαγόρευσι, ἕνας Γερμανὸς καταφέρε τὸ 1560 νὰ βρῆλη κρυφὰ τὴν πρώτη καλτσουιανῆ ἀπ' τὴν Ἀγγλία κι' εἶσι ἡ βιομηχανία αὐτὴ διαδόθηκε σιγά - σιγά, στὴν ἡπειρωτικὴ Ἐυρώπη.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ
ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μεταξὺ φίλων
Μίμης. — Τάχι, ξέρεις νὰ παίξῃς κανένα ὄργανο; Τάκης. — Ὅχι.
Μίμης. — Κρίμα σὲ τέτοια ἡλικία!
Τάκης. — Καὶ οὐ τί ξέρεις;
Μίμης. — (σὸ σ β ο ρ ἄ). — Γραμμόφωνο!

Μπαμτὰς. — Βασιλέκη, ἐμειναν εὐχαριστημένοι ἀπὸ σένα οἱ δασκαλοὶ σου σεις ἔξετάσεις;

Βασιλέκης. — Μάλιστα, μπαμτὰ, ἐμειναν τόσο πολὺ εὐχαριστημένοι, ὅστε μοῦ εἶπαν... νὰ τὲς ξαναπαυαλάβω καὶ τὸ Σεπτέμβριο.

— Δὲν μοῦ λες, κολύμπησες ποτὲ στὴ ζωὴ σου, Ἄλεκο;
— Μόνο μιὰ φορά, πολὺ μικρὸς...
— Ποῦ; Στὸ Φάληγο;
— Ὅχι! Στὴν... κολύμπηθη!

Ὁ πατέρας σὸ τεμτέλη γιού του:
— Πήγαινε παιδί μου νὰ μοῦ πᾶρῃς ἐφημερίδες.
— Μά, μπαμτὰ, δὲν σὰς πῆρα χιές;